

[Erlendsson.]

var vi ustandselig på nært hold af 5-6 store norske både, af et par spanioler og to store russere.

Det interesserer mig naturligvis også at høre, hvilken fangstkapacitet hr. Rosing tillægger de russiske fiskeskibe, hvilket falder udmærket sammen med de danske fiskeres syn på den sag. Det må jo være klart for enhver, at når russerne — og jeg har ikke nævnt russerne, før hr. Fuglsang kom med betegnelsen, men naturligvis kunne man vel nok med lidt god vilje finde ud af, hvem jeg mente — for 18 måneder har fået tildelt en kvota på 17.000 t, og deres fiskerflåder findes overalt i Nordsøen, og fiskerne kommer og siger, at de følger fiskefelterne, og vi ved, at et enkelt træk, en enkelt, skal vi sige fangst med noten kan give meget store mængder fisk på én gang, og at de forhindrer indsigt i, hvad de fanger, og at de kapacitetsmæssigt i hvert fald er klar til at opfiske hele deres sildekvota i løbet af en uge eller 14 dage, så må jeg have lov til at hævde ligesom fiskerne, at der er meget stærke indicier for, at vi ikke kan regne med de tal, de opgiver.

Hvis man lægger de 300.000 t til de ca. 250.000 t, som er fisket af sild i Nordsøen i år, så kommer man jo op på de godt 500.000 t, som man har anset for at være normalen i de senere år. Så hvorfor altid søge skylden, hvis der er for få sild i Nordsøen, hos de danske fiskere? Det er en kedelig indstilling hos de politikere, der skal røgte danske fiskeres interesse.

Jeg må sige, at jeg ikke er spor ked af, at fiskeriministeren hæfter den betegnelse på mig, at jeg gerne vil optræde som fiskernes advokat. Det vil jeg meget gerne. Det vil jeg også meget gerne fortsætte med.

Der har været så meget polemik og så meget gold polemik i denne diskussion, men der har også været så mange morsomme udtryk, som jeg desværre ikke har haft tid til at notere ned, men som jeg glæder mig til at læse i det trykte referat. Der er f. eks. hr. Fuglsangs udtryk „døde ben og alskens urenhed“. Sådan noget liver jo op på en debat, og der var meget af den slags, mere eller mindre sagligt.

Mindst saglig var som sædvanlig her i tinget hr. Maigaard, der ikke generede sig for direkte citatfusk. Når jeg nævnte den nor-

ske fiskeristøtte, så var det for at vise, hvad andre lande gav af støtte til deres fiskeri. Det var ikke et EF-land, for dér har vi ikke disse tal. Dansk Fiskeriforening har allerede i 1973 forsøgt at skaffe oplysninger fra fiskeriministeriet om, hvor stor en støtte de forskellige nationer gav deres fiskeri, og jeg har lige modtaget en sådan opgørelse, hvoraf man indirekte kan se — hvis tallene ellers passer — hvad disse forskellige nationer giver i støtte til fiskeriskibe, til nybygninger, til deres redskaber o. lign. Det er udregnet som kvotienter i forhold til FEOGA-støtte, men jeg har ikke haft tid til at sætte mig ind i det endnu. Jeg glæder mig til at se nærmere på det, og det materiale vil naturligvis også være tilgængeligt for hr. Lowzow.

Ved den forhandling, vi har haft her i dag i folketinget, mener jeg at regeringens repræsentant kan møde styrket frem til en ny genforhandling i London. Det mener jeg at den kan og den skal. Fiskeriet er en vital dansk interesse, det må herefter være klart for alle. Men inden genforhandling må den danske regering naturligvis have frigjort sig fra indtrykket af den urimelige og uretfærdige hadkampagne mod danske fiskere, som ganske klart har indgået i den psykologiske krigsførelse mod Danmark for at beskære vore fiskeres rettigheder til havets rigdomme, rettigheder, de har erhvervet sig ved dygtighed, mod og flid gennem generationer.

Danske fiskere har vist stor hensyntagen til biologernes synspunkter gennem fiskefredning i en lang årrække, allerede længe før sidste verdenskrig, f. eks. af rognrødspætter, hvilken fredning biologerne nu har ændret syn på og ikke længere tillægger nogen betydning. Fiskerne har anvendt skånsomme fangstmetoder, medens andre landes fiskere har brugt særdeles hårdhændede metoder. F. eks. er brugen af bundtrawl fortsat ikke forhindret. De, som tålmodigt har lyttet til biologernes ofte verdensfjerne teoretiseren over årsagerne til svingningerne i fiskebestandene, de må alligevel medgive, at det er en kendsgerning, at der år efter år fra Nordsøen har kunnet opfiskes uændret ca. 3 mill. t fisk.

Danske fiskeres vanskelige situation i dag, vil nogle måske sige, er et bevis på det privatkapitalistiske systems fallit, men det er det ikke, det er meget langt fra. Det er et